

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. J. G.**, bytom Š., *právne zastúpený: JUDr. Ladislav Szabo, advokát, Jókaiho 21, Bratislava*, proti žalovanému: **Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky**, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13793/2013/53/RK zo dňa 16. júla 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/211/2013-71 zo dňa 10. marca 2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/211/2013-71 zo dňa 10. marca 2015 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 13793/2013/53/RK zo dňa 16.07.2013 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 13793/2013/53 zo dňa 22.04.2013, ktorým bol žalobca ako znalec vyčiarknutý zo zoznamu znalcov ku dňu 31.07.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi krajský súd priznal náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že správny orgán v prejednávanej veci nepostupoval v intenciách príslušných právnych noriem, v dôsledku čoho sa dopustil takej vady konania, ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Prvostupňový súd v rámci súdneho prieskumu skúmal aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe a v tejto súvislosti dal do pozornosti zásadu č. 6 odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991. Povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi správneho konania, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi ako aj so všetkými podkladmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie vo veci, a za tým účelom oznámiť účastníkovi, že má možnosť sa vyjadriť pre vydaním rozhodnutia.

Správny orgán podľa krajského súdu nepostupoval v zmysle vyššie uvedenej zásady a pokiaľ vydal rozhodnutie vo veci bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Nakoľko ide o administratívne trestanie, je potrebné konanie žalovaného posudzovať aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že žalovaný síce žalobcovi oznámil začatie správneho konania a správne ho vyzval na vyjadrenie sa k veci a predloženie dôkazov bez poučenia o jeho procesných právach, neumožnil mu, aby sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej vyjadril k podkladom, ako aj spôsobu ich zistenia.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že vypracoval odborné posúdenia podľa § 2 písm. n/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a z toho dôvodu sa nemajú na ne vzťahovať ustanovenia zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o znalcoch“).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodov, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, v dôsledku čoho sa stal rozsudok nepreskúmateľným, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v dôvodoch odvolania upriamil pozornosť na formuláciu § 21 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“) a uviedol, že v zmysle tohto ustanovenia správny orgán nariadi ústne pojednávanie a ustúpi od aplikácie zásady písomnosti, ktorou je správne konanie ovládané, za splnenia toho predpokladu, že to vyžaduje povaha veci alebo to ustanovuje osobitný zákon. Žalovaný v tejto súvislosti konštatoval, že správne konanie vedené voči žalobcovi nespadálo pod režim osobitného zákona, dikcia ktorého by správnemu orgánu dávala pokyn nariaďovať ústne pojednávanie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia je podľa žalovaného zrejme, že samotnú povahu prejednávanej veci a z toho vyplývajúcu prípadnú potrebu nariadenia jej ústneho pojednania ponecháva správny poriadok výlučne na zvážení konajúceho orgánu a za týmto účelom ani nezakotvuje žiadne konkrétne kritériá pre jej posúdenie. Správny orgán v danej veci upustil od nariadenia ústneho pojednania predovšetkým z toho titulu, že z podkladov, ktoré mal tento k dispozícii (a to len a výlučne od žalobcu), jednoznačne vyplýval záver o spáchaní pokračujúceho správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona o znalcoch a akékoľvek ústne vyjadrenia žalobcu prednesené na prípadnom ústnom pojednávaní by jeho právny názor nezmenili a najmä správny orgán mal za to, že ani prípadné ďalšie vyjadrenia účastníka konania nijakým spôsobom neprispievajú k objasneniu veci, nad rámec zadovážených podkladov rozhodnutia pochádzajúcich zo sféry žalobcu, s ktorými bol tento navyše náležite oboznámený. Správny orgán tak podľa žalovaného postupoval v súlade so zásadami rýchlosti a bezprieťahovosti konania, hospodárnosti, minimálneho zaťažovania účastníka konania a legality, ktoré sú zakotvené v správnom poriadku.

Žalovaný podotkol, že i napriek nenariadeniu ústneho pojednávania vytvoril správny orgán znalcovi žalobcovi dostatočný priestor na to, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať (vyjadriť sa písomne k podnetom, predkladať, resp. navrhovať vykonávanie dôkazov), čo v konečnom dôsledku znamená, že význam zásady aktívnej súčinnosti bol naplnený. Ak by sa žalovaný (resp. i akýkoľvek iný orgán) mal názorom prezentovaným krajským súdom riadiť, nejestvovalo by vo svojej podstate konanie povahou rovnajúce sa konaniu sankčnému, v ktorom by jestvovala možnosť príslušného orgánu upustiť od nariadenia ústneho pojednávania.

Podľa žalovaného krajský súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Krajský súd v odôvodnení poukázal výlučne na (prinajmenšom veľmi abstraktné a nekonkrétne) rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky pojednávajúce o princípoch materiálneho právneho štátu, čo považoval žalovaný za nedostatočné.

V časti, kde krajský súd vyvodil záver o porušení práva na ústne prejednanie veci z odkazu na zásady správneho trestania, je podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie nezákonné, vydané v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Nezákonnosť rozhodnutia spočíva v danej časti jednak v tom, že konajúci súd nerešpektoval § 21 ods. 1 správneho poriadku a jednak, že nesprávnosť správnej úvahy žalovaného vo veci nenariadenia ústneho pojednávania vyvodil krajský súd výhradne z noriem orgánov Rady Európy, konkrétne zo zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991, ktoré však nie je všeobecne záväzným právnym predpisom a prameňom práva, ktorým sa majú štátne orgány Slovenskej republiky a osobitne správne orgány riadiť. Odporúčanie predstavuje podľa žalovaného len nezáväzný nástroj *soft law* povahy, ktorý má umožniť členským štátom Rady Európy, aby sa mohli vo svojich právnych poriadkoch inšpirovať, a to osobitne v legislatívnej sfére.

Samotná skutočnosť, že v priebehu správneho konania vedeného voči žalobcovi nebolo nariadené ústne pojednávanie, nemohla konajúci súd podľa žalovaného viesť k záveru o odňatí jeho procesných práv, a to i z toho dôvodu, že žalobca bol ako účastník správneho konania v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku oprávnený, resp. v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku povinný navrhovať dôkazy za účelom preukázania svojich tvrdení a správny orgán rozhodol na základe skutočností, ktoré boli účastníkovi konania v celom

konaní známe, a teda okruh podkladov rozhodnutia sa nijako nemenil. V uvedenom zmysle je podľa žalovaného žalobná námietka žalobcu aj kontraproduktívna, keďže tento na jednej strane nevyužil nijaké svoje procesné právo navrhnúť a dopĺňať dôkazy, právo nazrieť do spisu a podobne, na strane druhej pred druhostupňovým orgánom – teda po tom, čo sa uzavrel okruh podkladov na prvostupňovom správnom orgáne – začal zrejme účelovo žiadať o ústne pojednávanie, aj keď súčasne a opätovne nedoložil ani nenavrhol nijaké doplnenie podkladov rozhodnutia. Týmito skutočnosťami sa však krajský súd vôbec nezaoberal.

V súvislosti s porušením § 33 ods. 2 správneho poriadku žalovaný uviedol, že z administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že všetky listiny, podania a dôkazné prostriedky tvoriace podklad rozhodnutia vydaného správnym orgánom prvého (a druhého) stupňa mal žalobca preukázateľne vo svojej dispozícii, tvrdeniu ktorému svedčí tá skutočnosť, že sa k nim i relevantným spôsobom vyjadril. Žalovanému preto nebolo zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť z jeho strany k porušeniu § 33 ods. 2 správneho poriadku a k upretiu práv žalobcu v tomto ustanovení zakotvených. Žalovaný nepovažoval, predovšetkým s prihliadnutím na § 3 ods. 4, § 23 ods. 1, poslednú vetu § 32 ods. 2 správneho poriadku, za potrebné žalobcu opätovne vyzývať k vyjadreniu sa k pokladu rozhodnutia, ku ktorému tento zaujal stanovisko už skôr, a to viackrát. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti aj § 49 ods. 1 a ods. 2 správneho poriadku, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/112/2010.

Záverom dal žalovaný do pozornosti odvolacieho súdu, že žalobcovi nič nebránilo, aby kedykoľvek v priebehu správneho konania využil svoje právo zakotvené v § 23 ods. 1 správneho poriadku spočívajúce v možnosti nahliadnuť do spisu, v ktorom sa všetky poklady pre rozhodnutie, ktoré však žalobca mal preukázateľne k dispozícii, bezpečne nachádzali.

III.

Žalobca sa vyjadril k podanému odvolaniu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaný rozhodol o vyčiarknutí

zo zoznamu znalcov zaujato, diskriminačne a v rozpore s platnými zákonmi. Žalobca sa v podanom vyjadrení nevyjadril k odvolacím námietkam žalovaného, no žiadal, aby odvolací súd zaujal stanovisko k nasledovným otázkam:

- majú sa odborné stanoviská vydávané znalcami pre účely reklamačného konania majú posudzovať podľa zákona o znalcoch (*lex generalis*) alebo podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) (*lex specialis*)?
- ak by sa odborné stanoviská vydávané znalcami pre účely reklamačného konania mali posudzovať podľa zákona o znalcoch, neznamenovalo by to diskrimináciu znalcov voči ostatným oprávneným vydávať odborné posúdenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa?
- neznamená poznámka 6 v § 2 písm. n/ zákona o ochrane spotrebiteľa len odkaz na to „kto“ je znalec. Podľa výkladu MS SR znamená tento odkaz to, že znalec „musí“ vydávať znalecké úkony aj v reklamačnom konaní podľa zákona o znalcoch a podľa tohto zákona výstupy znalca MS SR aj posudzuje - teda všetky odborné posúdenia v reklamačnom konaní musia spĺňať náležitosti znaleckého posudku.
- je MS SR oprávnené posudzovať odborné stanoviská znalcov vydaných podľa § 2 písm. n/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď tento zákon patrí do kompetencie Ministerstva hospodárstva SR?
- podľa akých kritérií musia spĺňať odborné posúdenia náležitosti znaleckých posudkov alebo náležitosti vyžadované zákonom o ochrane spotrebiteľa?

IV.

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu senát najvyššieho súdu zistil, že dňa 29.06.2012 bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená sťažnosť na znalca Ing. J. G. – žalobcu, v súvislosti s vyhotovením znaleckého úkonu č. 284/2012 zo dňa 20.04.2012. Dňa 13.07.2012 bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená sťažnosť na odborné vyjadrenie č. 237/2012 zo dňa 12.04.2012 žalobcu vo veci stanovenia vzniku škody na dámskom oblečení. Žalovaný následne výzvou zo dňa 09.08.2012 vyzval žalobcu na predloženie znaleckého posudku a na vyjadrenie sa k podanej sťažnosti. Žalobca sa k podanej sťažnosti vyjadril.

Listom zo dňa 18.03.2013 žalovaný upovedomil žalobcu o začatí správneho konania vo veci správneho deliktu v súvislosti s vyhotovením znaleckého úkonu č. 284/2012 zo dňa 20.04.2012 a znaleckého úkonu č. 237/2012 zo dňa 12.04.2012. Rozhodnutím č. 13793/2013/53 zo dňa 22.04.2013 prvostupňový správny orgán rozhodol, že žalobca je vinný zo spáchania správneho deliktu tak, ako sa mu kládol za vinu, za čo mu bol uložený trest – vyčiarknutie zo zoznamu znalcov. Žalobca podal voči predmetnému rozhodnutiu rozklad, na základe ktorého žalovaný rozhodnutím č. 13793/2013/53/RK zo dňa 16.07.2013 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil a podaný rozklad zamietol.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliada len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o znalcoch, ministerstvo vybavuje sťažnosti na znalcov, tlmočníkov a prekladateľov pri výkone znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti alebo prekladateľskej činnosti okrem sťažností na ich postup v konaní.

Podľa § 31 ods. 4 zákona o znalcoch, pri vybavovaní sťažností sa použije postup podľa osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 33 ods. 1 a 2 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia skôr, ako prejednal hmotnoprávnu stránku prejednávanej veci, skúmal, či v priebehu správneho konania nedošlo k procesnému pochybeniu správnych orgánov. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali zákonne, keď vo veci nenariadili ústne pojednávanie a na základe uvedeného zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím.

Správne konanie je ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Na rozdiel od súdneho konania, v správnom konaní sa ústne pojednávanie resp. ústne konanie nevyžaduje. Aj napriek uvedenému, inštitút ústneho pojednávania je v správnom poriadku zakotvený. Správny poriadok však rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie a fakultatívne ústne pojednávanie. Obligatórne sa ústne pojednávanie nariadi vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis. Inak správny orgán nariadi ústne pojednávanie iba v prípade, ak si to vyžaduje povaha veci.

Nariadenie ústneho pojednávania bez toho, aby si to vyžadovala povaha veci a nebolo dostatočne opodstatnené, najmä v konaniach, kde je spoľahlivo zistený a preukázaný skutkový stav veci môže byť porušením jednej zo základných zásad správneho konania, a to rýchlosti a hospodárnosti konania, pretože správny orgán je povinný v konaní postupovať bez zbytočného zaťažovania účastníkov.

Účastník konania nemá na nariadenie ústneho pojednávania právny nárok,

ak tak neustanovuje osobitný zákon. V prípade, že sa účastník domáha nariadenia ústneho pojednávania a správny orgán mu nevyhoví, je správny orgán povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ako sa vysporiadal s týmto návrhom účastníka a prečo nepovažoval nariadenie ústneho pojednávania za potrebné.

Prvostupňový správny orgán v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 14.03.2013 poučil žalobcu, že ústne konanie v prejednávanej veci bude nariadené len v prípade, ak správny orgán bude mať za to, že sa tým prispeje k objasneniu veci. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 31.03.2013 uviedol, že žiada predmetné konanie zastaviť a zároveň využíva právo na osobný kontakt s cieľom vykonzultovania možnosti a stanovenia podmienok preskúmateľnosti znaleckých úkonov pre reklamačné konania.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že k riadnemu objasneniu veci postačuje vykonanie dôkazov, ktoré sú súčasťou správneho spisu, na základe čoho upustil od nariadenia ústneho konania. Žalovaný mal za to, že postup prvostupňového správneho orgánu bol správny, a to s ohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku, ale aj s ohľadom na to, že správny orgán riadne upovedomil znalca o začatí správneho konania a vyzval ho na vyjadrenie sa k veci, čo aj znalec urobil. Podkladom rozhodnutia boli výlučne listinné dôkazy, a to najmä stanoviská vypracované znalcom. K ustáleniu skutkového stavu nebolo nevyhnutné vypočutie znalca, vykonanie svedeckých výpovedí, ako ani obhliadky a rovnako ani zabezpečenie kontraposúdenia znaleckého úkonu, keďže posudzované znalecké úkony vykazovali zjavné nedostatky. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že prvostupňový správny orgán mal z pohľadu zabezpečenia podkladov správne za dostatočne preukázané splnenie zákonných podmienok pre vyvodenie administratívnoprávnej zodpovednosti za iný správny delikt.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ako prvostupňový správny orgán, tak aj žalovaný vo svojich rozhodnutiach dostatočným spôsobom odôvodnili, prečo v prejednávanej veci nepristúpili k nariadeniu ústneho pojednávania. Nariadenie ústneho pojednávania je v správnom poriadku koncipované len ako možnosť, nie ako povinnosť správneho orgánu, resp. ústne pojednávanie predstavuje výnimku zo zásady písomnosti, ktorá ovláda správne konanie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, správne orgány správne vyhodnotili, že v predmetnej veci nie je nutné nariaďovať ústne pojednávanie. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodňoval odkazom na články Ústavy Slovenskej republiky, články Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, judikatúru ESELP, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky či Odporúčanie výboru ministrov č. R (91), avšak všetky uvádzané ustanovenia či rozhodnutia sú príliš všeobecné a abstraktné na to, aby mohli byť relevantným dôvodom pre postup, ktorý v danej veci zvolil krajský súd. V správnom konaní je potrebné rešpektovať predovšetkým zásady správneho konania, ktoré sú jasne a určito formulované v správnom poriadku a nie snažiť sa bezhlavo uplatňovať príliš všeobecné ustanovenia a články, ktoré je možné aplikovať na akúkoľvek prejednávajúcu vec.

Krajský súd teda podľa názoru odvolacieho súdu nepostupoval vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného zrušil pre procesnú vadu – nenariadenie ústneho pojednávania a nepreskúmal hmotnoprávnu stránku prejednávanej veci.

Podľa § 250ja ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd vec nesprávne posúdil, keď na prejednávajúcu vec nesprávnym spôsobom aplikoval § 21 ods. 1 správneho poriadku a zároveň odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, keďže nepreskúmal hmotnoprávnu stránku prejednávanej veci.

Odvolací súd v súvislosti s kvalifikáciou skutku tak, ako vyplýva z prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, najmä z bodu I. písm. c/ zdôrazňuje, že uvedený opis skutku

nezodpovedá obsahu pripojeného administratívneho spisu, keďže z jeho obsahu vyplýva, že súčasťou preskúmaných znaleckých úkonov vypracovaných žalobcom je aj fotografická dokumentácia.

Aj s poukazom na uvedené, ako aj na objektívnu lehotu upravenú v § 27 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z.z., sa prvostupňový súd bude v ďalšom konaní zaoberať i možnosťou využitia procesného postupu podľa § 250j ods. 5 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. (moderačné oprávnenie súdu). V tejto súvislosti odkazuje najvyšší súd aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 468/2011-9 zo dňa 07.12.2011 a na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sž/4/2011 zo dňa 10.03.2011.

Odvolačí súd v súlade s citovanými ustanoveniami O.s.p. rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/211/2013-71 zo dňa 10.03.2015 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude posúdiť prejednávajúcu vec z hmotnoprávnej stránky a o návrhu žalobcu opakovane rozhodne.

Prvostupňový súd sa bude zaoberať osobitne aj skutkami, ktoré sú označené v prvostupňovom rozhodnutí zo dňa 22.04.2013, najmä v bodoch I. c/ a II. b/ a následne posúdi, či skutkový stav, z ktorého vychádzajú preskúmané rozhodnutia správnych orgánov sú v súlade s obsahom pripojených administratívnych spisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 8. júna 2016

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková